

De wet van Samuel van Houten

LANG GELEDEN MOESTEN kinderen werken. Alleen kinderen van rijke ouders konden naar school. Eerst werkten de arme kinderen op het land of in werkplaatsen, maar later vooral in fabrieken. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat deden ze zwaar en vuil werk voor heel weinig geld. Veel kinderen werden ziek.

Toch hadden de meeste ouders geen andere keuze dan hun kinderen naar de fabriek te sturen. Alles beter dan van de honger dood te gaan.

De regering keek toe en liet het gebeuren.

Tot Samuel van Houten in de regering kwam. Hij was een man met goede ideeën. Bij de verkiezingen stemden veel mensen op hem. En nu mocht hij meepraten in de Tweede Kamer.

Op een dag ging Samuel van Houten op bezoek in een touwfabriek. Hij zag kinderen van vijf, zes, zeven en acht jaar die aan het werk waren. Die kinderen moesten touw maken. Dat deden ze door aan wielen te draaien, de hele dag.

Samuel ging naar de directeur van de touwfabriek en zei: 'Je laat die kinderen veel te hard werken.'

De directeur werd kwaad. 'Waar bemoei je je mee? Kinderen zijn goedkoop. Ze mogen blij zijn dat ik hun werk geef.'

De volgende dag ging Samuel naar een houtfabriek. Ook daar werkten kleine kinderen.

Samuel ging naar de directeur van de houtfabriek en zei: 'Het is hier veel te gevaarlijk voor kinderen. Kinderen horen niet in een fabriek. Ze moeten naar school.'

De directeur haalde zijn schouders op. 'Toen ik klein was, moest ik ook werken. Ik hielp mijn ouders op de boerderij. Kinderen vinden werken net zo leuk als spelen. Heb jij als kind nooit gewerkt?'

'Ja, ik moest ook werken,' zei Samuel. 'Mijn vader had een houtfabriek, net als jij. Ik mocht hem helpen met planken zagen. Maar ik hoefde niet de hele dag te werken. Ik mocht ook naar school.'

De volgende dag ging Samuel van Houten naar een glasfabriek. Bij de poort van de fabriek keek hij naar de kinderen, die door hun ouders werden gebracht. Sommige kinderen moesten gedragen worden, zo moe waren ze nog van de vorige dag. 'Wakker worden!' schreeuwde de directeur. 'Aan het werk.' 'Zie je niet dat die kinderen veel te moe zijn om te werken?' vroeg Samuel aan de directeur van de glasfabriek. 'Ik zorg juist heel goed voor ze,' zei de directeur. 'Ik geef ze toch geld? Dan kunnen hun ouders eten voor

ze kopen. En hoepel nu maar op. Bemoei je met je eigen zaken.'

Maar Samuel van Houten ging niet weg.

Stiekem vroeg hij aan een paar kinderen:

'Vinden jullie het fijn om hier te werken?'

De kinderen schudden hun hoofd en zeiden zacht: 'We zouden veel liever naar school gaan en we willen ook wel eens buiten spelen, net als de rijke kinderen.'

Een paar dagen later was er een vergadering van de Tweede Kamer. Samuel vroeg het woord. 'Ik wil graag iets zeggen over kinderarbeid. Ik vind dat het zo niet langer kan.

Kinderen horen niet thuis in fabrieken.'

'Wat kunnen wij eraan doen? De fabrieksdirecteuren gaan toch hun eigen gang,' zeiden de ministers.

'Laten we regels opstellen,' zei Samuel. 'Het werken van kinderen moet bij wet worden verboden.'

Samuel van Houten mocht zelf de regels opstellen.

Hij schreef:

Kinderen die jonger zijn dan twaalf jaar, mogen niet in fabrieken werken.

De wet werd aangenomen. Vanaf die dag hoefden kinderen niet meer naar de fabriek. Door de Kinderwet van Van Houten kregen ze tijd om buiten te spelen en naar school te gaan.

En zo... is het echt gebeurd.